

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa M.K.
przeciwko L.Z., J.S. i X.K.
o zapłatę i uznanie umowy za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda i pozwanego L.Z.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we [...]
z dnia 30 września 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odrzuca skargę kasacyjną pozwanego L.Z. w części dotyczącej oddalenia powództwa M.K. przeciwko L.Z.;**
- 2. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej pozwanego L.Z. w pozostałym zakresie;**
- 3. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda;**
- 4. zasądza od pozwanego L.Z. na rzecz powoda kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 5. zasądza od powoda na rzecz pozwanego L.Z. kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 6. zasądza od pozwanego L.Z. na rzecz pozwanego X.K. kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany L.Z. zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego we [...] z dnia 30 września 2016 r. w całości, chociaż wyrok ten w części uwzględniającej apelację L.Z., tj. w części oddalającej powództwo M.K. przeciw L.Z. o zapłatę ponad kwotę 142 389,77 zł z ustawowymi odsetkami (pkt 1 pierwsze tiret), był dla L.Z. korzystny. Z tego względu w tym zakresie skarga kasacyjna L.Z. podlegała odrzuceniu (art. 398⁶ § 3 k.p.c., por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, OSNC 2014, nr 11, poz. 108).

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda M.K. ani – w zakresie, w którym nie podlegała ona odrzuceniu – skargi kasacyjnej pozwanego L.Z., złożonych od wyroku Sądu Apelacyjnego we [...] z dnia 30 września 2016 r. W obydwu wypadkach wnosząc o przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania skarżący powołali się na ich oczywistą zasadność.

W judykaturze Sądu Najwyższego wyjaśniono, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza, iż dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść

zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. i z dnia 13 marca 2017 r., I CSK 596/16, nie publ.). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej pozwanego L.Z. nie pozwala przyjąć, by była ona – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona. Skarżący nie wykazał, że zastosowanie art. 365, art. 227, art. 278 w związku z art. 244, art. 381 w związku z art. 328 § 1, art. 235 w związku z art. 236 oraz art. 378 i art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 65 § 2 k.c., jak również art. 61, art. 101 w związku z art. 106 i art. 415 w związku z art. 361 § 1 k.c. przez Sąd Apelacyjny było oczywiście błędne lub doprowadziło do tego, że zaskarżony wyrok jest oczywiście nieprawidłowy. Ponadto, część z zarzutów naruszenia przepisów postępowania, tj. zarzuty naruszenia art. 365, art. 227, art. 278 w związku z art. 244 i art. 235 w związku z art. 236 k.p.c. skarżący L.Z. sformułował w sposób nieprawidłowy, gdyż nie powiązał ich ze wskazaniem właściwych przepisów o postępowaniu apelacyjnym (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2015 r., III CSK 153/14, OSNC 2016, nr 1, poz. 14, i z dnia 11 lutego 2016 r., V CSK 344/15, OSNC - ZD 2017, nr A, poz. 12). Wreszcie argumentacja przedstawiona na rzecz stanowiska o oczywistej

zasadności skargi kasacyjnej przez L.Z. w dużej mierze oparta jest na kwestionowaniu ustaleń faktycznych poczynionych w pierwszej i drugiej instancji, co w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. jest niedopuszczalne.

Podobnie bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda M.K. nie pozwala przyjąć, by była ona – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona. Skarżący w tym wypadku także nie wykazał, że zastosowanie 378 § 1, art. 227 i art. 230 w związku z art. 391 § 1, art. 235 § 1 i art. 210 § 3 w związku z art. 236 i art. 227 oraz art. 391 § 1, art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1, art. 244 w związku z art. 391 § 1, art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 i art. 382, art. 378 § 1 w związku z art. 233 § 1 i art. 245 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., jak również art. 361 § 2 i art. 6 w związku z art. 361 § 2 k.c. przez Sąd Apelacyjny było oczywiście błędne lub doprowadziło do tego, że zaskarżony wyrok jest oczywiście nieprawidłowy.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powoda M.K. i – w zakresie, w którym nie podlegała odrzuceniu – skargi kasacyjnej pozwanego L.Z. (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.